

E-POST

Send ditt innlegg til
debatt@vg.no

SMS

Send ditt innlegg med
kodeord «sidet» og
din mening til: 2200

- Navn og adresse må oppgis på innsendte innlegg, også når navnet ikke skal i avisen.
- Innlegg med angrep på privatpersoner må signeres med fullt navn.
- Vi forbeholder oss rett til å kutte i manuskriptene, og innsendte manuskripter blir ikke returnert.

Krigføring

Kongsberg Satellite Services sitt anlegg på Svalbard. – De nye opplysningene i boken *Satellitkrigen* kan skape politikk, skriver kronikkforfatteren.

Foto: ESPEN SJØLINGSTAD HOEN

I Dagsnytt 18 (9/11) gjentok polarrådgiver Karsten Klepsvik den tidligere argumentasjonen fra Utenriksdepartementet, samt at han påsto at norske myndigheter har innsyn i hvilke data som sendes ut. Sysselmannen på Svalbard er rette tilsynsmyndighet.

Som det går fram i boken har Sysselmannen ingen kontroll av innholdet i datastrømmen.

Kategorisk slo også Klepsvik fast at det italienske satellittsystemet Cosmo-Skymed, kanadiske Radarsat 2 og det tyske satellittsystemet TerraSar-X ikke bruker Svalsat, slik det står i boken. Presentasjoner som

Kongsberg Satellite Services har lagt ut på Internett og egne hjemmesider, viser at satellittene bruker Svalsat. Jeg mener det er tilstrekkelig grunnlag for å si at polarrådgiver Karsten Klepsvik enten er dårlig orientert eller taler mot bedre vitende.

Støre må svare

Parlamentarisk leder i SV, Bård Vegard Solhjell, vil for andre gang be utenriksminister Jonas Gahr Støre redegjøre for Stortinget om forholdet mellom Svalbardtraktaten og militær virksomhet ved Svalsat.

Til tross for at også Solhjell tilhører et regjeringsparti, og

til tross for at Støre for snart to år siden forsikret Stortinget etter spørsmål fra nettopp Solhjell at satellittvirksomheten på Svalbard er i tråd med Svalbardtraktaten.

Sovjetunionen og senere Russland har ved flere anledninger vært kritisk til norsk satellittvirksomhet på Svalbard. De nye opplysningene i boken *Satellitkrigen* kan skape kraftige reaksjoner mot norsk Svalbard-politikk, som allerede er under sterkt press fra flere kanter. En uavhengig gjennomgang av alle sider ved driften av Svalsat er nødvendig for å sikre at Norge følger Svalbardtraktatens bestemmelser.

FAMILIE: For Ap veier prinsippet om «barnets beste» tungt, skriver kronikkforfatterne. Tegning: RANDI MATLAND

KrFs uekte barn

Under overskriften «Verne om barn» tar KrFs Øyvind Håbrekke til orde for det stikk motsatte: Å nekte barn trygge rammer som straff for foreldrenes valg.

Det er uttrykk for et menneskesyn Arbeiderpartiet ikke deler. Å statuere eksempler med barn, er å redusere barnet til et middel i en kamp mot voksnes valg.

FNs barnekonvensjon slår fast at myndighetsbeslutninger som angår barn først og fremst skal ta hensyn til barnets beste. Vi kan like eller mislike nordmenns bruk av surrogati i land der dette er lovlig, men det er et faktum at det lever mange – kanskje 900 – barn i Norge som har kommet til verden på denne måten. De er like mye verdt som alle andre barn. Og det er ingen reell tvil om hvem foreldrene er. Det eneste de mangler er et juridisk bånd. Denne situasjonen er hverken i barnas eller samfunnets interesse. Det er derfor fint at Håbrekke erkjenner at vi «må forsøke å løse de aktuelle barnas situasjon.» At han i neste omgang vil innføre et skille mellom «ekte» og «uekte» barn er mindre imponerende. For slik må hans «overgangsordning der man setter en dato for når ordningen opphører» forstås. Barn født før fristen får juridiske foreldre i Norge, barn født etter fristen ikke.

Håbrekke insisterer på at surrogati handler om «overføring» av foreldreskap. Realiteten er at de norske foreldrene er barnets eneste foreldre. Foreldreskapet er fastsatt ved dom eller på annen rettslig bindende måte i barnets fødeland. De personene Håbrekke ønsker å betrakte som foreldre – surrogaten og hennes eventuelle ektemann – har ingen plikter eller rettigheter etter sitt hjem-

SURROGATI

Gunn Karin Gjøl, stortingsrepresentant (A)

Anette Trettebergstuen, stortingsrepresentant (A)

Håkon Haugli, stortingsrepresentant (A)

lands rett. Og uansett hvor gjerne KrF måtte ønske det: Norske myndigheter kan ikke ilegge slike plikter og rettigheter. Våre muligheter består i å sikre barnet en tilknytning til sine faktiske foreldre i Norge eller å la være.

KrF har lang tradisjon for å bruke barn for å få voksne til å ta moralsk «riktige» valg. Partiets holdning til abort innebærer i ytterste konsekvens at kvinner tvinges til å føde barn de ikke ønsker eller kan ta vare på. Partiets motstand mot at homofile vurderes som adoptivforeldre innebærer at barnets beste settes til side i situasjoner der par av samme kjønn – etter individuell vurdering – best er i stand til å gi barnet en god oppvekst. Partiets omsorg for det «ufødte liv» fremstår ofte som større enn omsorgen for det fødte.

For Arbeiderpartiet veier prinsippet om «barnets beste» tungt. I tillegg har vi lang tradisjon for å være opptatt av kvinners, barns og minoriteters rettigheter. I disse spørsmålene har vi ofte hatt KrF som motstander. Det gleder oss at KrF i sak etter sak har kommet etter. Vi håper og tror partiet også vil snu når det gjelder surrogatibarns rettigheter. Å motarbeide surrogati ved å nekte foreldre med utenlandskfødte barn å komme hjem, vil innebære at barnet – og kun barnet – sitter igjen som den store taperen: foreldreløst, rettsløst og ofte også statsløst. Når det gjelder bruk av surrogati, er meningene mange, også i Arbeiderpartiet. Om én ting kan det imidlertid ikke være uenighet: Barn trenger foreldre.

DEBATTEN

- Det er naivt å tro at man kan åpne for surrogati uten at det vil endre menneskesynet, skrev Øyvind Håbrekke.
- Om bruk av surrogati er meningene mange, men barn trenger foreldre, skriver kronikkforfatterne.

met etter. Vi håper og tror partiet også vil snu når det gjelder surrogatibarns rettigheter. Å motarbeide surrogati ved å nekte foreldre med utenlandskfødte barn å komme hjem, vil innebære at barnet – og kun barnet – sitter igjen som den store taperen: foreldreløst, rettsløst og ofte også statsløst. Når det gjelder bruk av surrogati, er meningene mange, også i Arbeiderpartiet. Om én ting kan det imidlertid ikke være uenighet: Barn trenger foreldre.

Håbrekke insisterer på at surrogati handler om «overføring» av foreldreskap. Realiteten er at de norske foreldrene er barnets eneste foreldre. Foreldreskapet er fastsatt ved dom eller på annen rettslig bindende måte i barnets fødeland. De personene Håbrekke ønsker å betrakte som foreldre – surrogaten og hennes eventuelle ektemann – har ingen plikter eller rettigheter etter sitt hjem-

met etter. Vi håper og tror partiet også vil snu når det gjelder surrogatibarns rettigheter. Å motarbeide surrogati ved å nekte foreldre med utenlandskfødte barn å komme hjem, vil innebære at barnet – og kun barnet – sitter igjen som den store taperen: foreldreløst, rettsløst og ofte også statsløst. Når det gjelder bruk av surrogati, er meningene mange, også i Arbeiderpartiet. Om én ting kan det imidlertid ikke være uenighet: Barn trenger foreldre.

belen

blir brukt i innlegget til Petter Skipervold. Vi har en annen bibelsk historie som kanskje er enda sterkere enn Dinas. Det er fortellingen om Tamar i 2 Sam 13. Tamar blir voldtatt av sin halvbror Amnon. Den avskyelige handlingen blir beskrevet med nesten de samme ordene som i Dina-fortellingen: Han tok henne med makt, krenket henne og lå med henne. (2 Sam 14,14) Heller ikke her er ordet «voldtekt» brukt, men bibelteksten

lar oss ikke være i tvil om at det er voldtekt det er snakk om. I motsetning til Sikem som «bare tar», så «tar Amnon henne med makt.»

Jeg har bodd mange år i Jerusalem. Det var mange kulturelle og sosiale koder å knekke for en nordmann. En av de vanskeligste var å forstå hvor sterk reaksjonen kunne være når en person følte seg «krenket» eller «vanæret.» Tankegangen var ofte helt fremmed for en med en vestlig referanseram-

me. Krenkelsen kunne i verste fall føre både til hevn og død. Den bibelske sannheten er narrativ. Fortellingen om Tamar gir alle misbrukte og undertrykte kvinner til alle tider en stemme. I motsetning til Dina har Tamar en stemme. Tamars fortelling er brukt over hele verden fra Afrika til Midtøsten for «å bryte stillheten» til dem som har blitt utsatt for vold og overgrep. Så lenge vold mot kvinner eksisterer, må Tamars stemme lyde i protest.